

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **T. H. M. N.**, narozená dne X
státní příslušnost V. s. r.
bytem v České republice X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**
sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika
adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 23. 12. 2020, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s manželem matky žalobkyně,

takto:

- I. Usnesení žalovaného ze dne 23. 12. 2020, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s manželem matky žalobkyně, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Usnesením Velvyslanectví České republiky v Hanoi (dále jen „žalovaný“) ze dne 23. 12. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) konstatována nepřijatelnost žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (dále jen „žádost“) z důvodu, že si žalobkyně předem nesjedнала termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost byla žalovaným stanovena.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. Žalobkyně si termín k podání žádosti sjedнала dle § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců způsobem, který byl zveřejněn žalovaným. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“), kterým žalovaný odůvodňuje napadené rozhodnutí, je dle žalobkyně protiústavní a diskriminační, k čemuž odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20. Žalovaný byl povinen se jím ve věci žalobkyně neřídit.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že žalobkyně se zúčastnila registrace za účelem stanovení termínu pro osobní podání žádosti v rozporu se zveřejněnými podmínkami účasti na registraci. Žalobkyně nemohla s ohledem na ochranné opatření daný typ žádosti podat, a tedy se neměla za účelem sjednání termínu k podání takové žádosti registrovat ani účastnit. Žalobkyně nedodržela zákonem stanovený postup dle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se žádost přijímá „*v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění*“. Tato doba však nebyla ani nemohla být s ohledem na ochranné opatření určena. Žalobkyně dále nedodržela postup dle § 169f zákona o pobytu cizinců, dle kterého se termín sjednává „*pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána*“. Dostavila-li se tedy žalobkyně k osobnímu podání žádosti, nebylo ji možné přijmout. Žádost žalobkyně byla nepřijatelná dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť si žalobkyně předem nesjedнала termín podání žádosti pro předmětný účel pobytu způsobem stanoveným zastupitelským úřadem, neboť v předmětném období ani nebylo možné si předem termín podání žádosti sjednat. Přestože si je žalovaný vědom, že nebyla dodržena písemná forma odůvodnění nepřijatelnosti žádosti dle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců, samotný důvod nepřijatelnosti byl žalobkyni ústně a řádně sdělen. Jelikož žalobkyně obdržela písemné znění ochranného opatření, má žalovaný za to, že byla písemně informována o důvodech nepřijatelnosti, stejně tak byla informována písemně na webových stránkách žalovaného, a to ještě před podáním žádosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na konkrétní body ochranného opatření. O důvodech nepřijatelnosti žádosti byl písemně vyrozuměn právní zástupce žalobkyně dopisem ze dne 7. 1. 2021, č. j. 2956-2, 2957-2/2020-HANAKO.

S odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 A 11/2021-102, a ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. 11 A 99/2020, žalovaný uvádí, že ochranné opatření není ani protiústavní ani nezákonné, přičemž žalovaný byl povinen se jím řídit. Nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20, na který odkazuje žalobkyně, nelze aplikovat na skutkový stav v dané věci.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí, a směřuje proti žalovanému, který napadené rozhodnutí vydal a je ve věci pasivně legitimován (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
5. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je přípustná. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., které je přímo napadnutelné správní žalobou. Proti takovému rozhodnutí totiž nejsou dle § 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS; či navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 1 Azs 26/2018-37, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018-19, ze dne 1. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018-26, a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-3).
6. Krajský soud v Brně tedy na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
7. Podle § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[z]astupitelský úřad může stanovit, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce a na svých internetových stránkách“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
8. Podle § 169f odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[j]e-li to nezbytné za účelem zamezení zneužití systému sjednávání termínů osobního podání žádosti podle odstavce 1 a podle místních podmínek, zastupitelský úřad může stanovit, že sjednání termínu osobního podání žádosti podle odstavce 1 předchází povinné objednání. Způsob povinného objednání uveřejní zastupitelský úřad na své úřední desce a na svých internetových stránkách“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
9. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je nepřijatelná, jestliže si cizinec „předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu“.

nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

10. Podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že „[j]e-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
11. Ochranné opatření v části I. bodě I. odst. 7 s účinností ode dne 5. 10. 2020 od 0:00 hod. nařizuje „*nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky v zemích, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.*“, s výjimkou explicitně vyjmenovaných žádostí, mezi kterými typ žádosti podávaný žalobkyní uveden není. Stejně tak Vietnamská socialistická republika nebyla v předmětném období uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, stanoveným sdělením uveřejněným na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví.
12. Stran přezkumu ochranného opatření, jehož protiústavnost a diskriminační povahu žalobkyně namítá, zdejší soud uvádí, že ochranné opatření bylo vydáno podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2.
13. Dle § 94a odst. 2 ve spojení s § 80 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně veřejného zdraví pak platí, že opatření na úseku předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění vydává Ministerstvo zdravotnictví jako opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy přitom podléhají soudnímu přezkumu v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s. ř. s. Žalobkyně však žádný návrh na přezkum ochranného opatření ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. nepodala, proto soud v souladu s dispoziční zásadou nemohl přistoupit k přezkumu zákonnosti, resp. ústavnosti ochranného opatření. Soud musí vycházet z presumpce správnosti a zákonnosti opatření obecné povahy do chvíle, než je případně toto opatření obecné povahy na základě návrhu zrušeno soudem. Jelikož žalobkyně takový návrh nepodala, nemohlo být vedeno ani příslušné řízení o přezkumu daného opatření obecné povahy, a nemohla být tudíž ani vyvrácena presumpce jeho správnosti, z níž je nutno v této věci vycházet. Z toho důvodu shledal soud jako nedůvodnou také námitku, že žalovaný neměl k ochrannému opatření přihlížet s ohledem na jeho protiústavnost.
14. Následně soud přistoupil k přezkumu námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž tuto námitku shledal důvodnou.
15. Úvodem považuje soud za potřebné zmínit, že nemůže přihlížet k nové argumentaci žalovaného uplatněné až v jeho vyjádření k žalobě, v níž uvádí konkrétní myšlenkové konstrukce, kterými odůvodňuje nepřijatelnost žádosti žalobkyně. Měl-li žalovaný za to, že tato argumentace je důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí, měl ji do svého rozhodnutí vtělit. Případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemohou být dodatečně zhojeny případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v řízení před soudem. Na takto dodatečné odůvodnění žalobou

napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

16. Předně nelze pominout pochybení žalovaného, který v rozporu s § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců nesdělil žalobkyni písemně ani skutečnost, že její žádost je nepřijatelná, ani důvod její nepřijatelnosti. Soud nepřisvědčuje argumentaci žalovaného, který si je na jednu stranu „vědom, že *nebyla dodržena písemná forma odůvodnění nepřijatelnosti žádosti*“, a na druhou stranu má za to obdržela-li žalobkyně písemné znění ochranného opatření, „*byla písemně informována o důvodech nepřijatelnosti*“. Taková argumentace je jednak zmatečná a jednak irelevantní. Písemné sdělení důvodů rozhodnutí nemůže být nahrazeno předložením ochranného opatření s tím, že si snad žalobkyně má důvod dovodit. Obdržení textu opatření obecné povahy bez dalšího (písemného) vysvětlení ze strany správního orgánu, které pravidlo a jak konkrétně na daný případ dopadá, neumožňuje adresátu správního rozhodnutí účinnou obranu proti rozhodnutí správního orgánu. Předání opatření obecné povahy obsahujícího *nota bene* celou řadu pravidel nepředstavuje sdělení konkrétního důvodu rozhodnutí, proti kterému by mohl jeho adresát, v tomto případě žalobkyně, brojit. Správní orgán je povinen odůvodnit rozhodnutí tak, aby z něj vyplývaly konkrétní skutkové okolnosti, relevantní právní úprava a její aplikace na skutkový stav. Žalovaný tedy již v důsledku postupu v rozporu s § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců stihl napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalobkyni formálně nesdělil důvody napadeného rozhodnutí, čímž ji znemožnil účinnou ochranu proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný tím naplnil zákonný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
17. Ani samotný záznam o napadeném rozhodnutí nelze přitom považovat za přezkoumatelný. Odůvodnění nepřijatelnosti žádosti žalobkyně ve znění „*neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena - § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“ je formulováno toliko obecně a univerzálně, a to jak co do označení žalobkyně jako „cizince“, tak co do důvodu nepřijatelnosti, aniž by však byla uvedena jakákoliv konkrétní skutková okolnost týkající se žádosti žalobkyně. Takové odůvodnění je tedy tzv. odůvodněním formulářového typu.
18. Odůvodnění formulářového typu může dle judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska přezkoumatelnosti usnesení o nepřijatelnosti žádosti obstát toliko v případech, které „*z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 6 Azs 153/2019-22). Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku jednoznačně uvedl, že pokud byl termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění podal, sjednán „*(byť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána)*, žadatel se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo k podání žádosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27, a ze dne 6. 9. 2019, č. j. 2 Azs 34/2019-39)“; k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28. A právě o takový případ se jedná v právě projednávané věci.

19. Mezi stranami není sporu o tom, že se žalobkyně dne 30. 10. 2020 zúčastnila registrace za účelem stanovení termínu pro osobní podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželem matky. Na základě takto sjednaného termínu se dne 23. 12. 2020 osobně dostavila k žalovanému a svoji žádost podala. Navzdory těmto skutečnostem se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval ani otázkou, kdy či za jakých okolností si žalobkyně termín pro osobní podání žádosti sjednala, resp. jaká pravidla pro něj platila, potažmo zda a jaká pravidla žalobkyně porušila, a tudíž ani otázkou, z jakého konkrétního důvodu s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti byla žádost žalobkyně shledána nepřijatelnou. Již z tohoto důvodu shledává soud odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak nesrozumitelným a jednak nedostatečným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
20. Univerzální důvod nepřijatelnosti žádosti ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedený žalovaným o tom, že „*cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti [...], ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena*“ naopak nasvědčuje závěru žalovaného, že si žalobkyně termín k podání žádosti nesjednala, ačkoliv tak mohla a měla učinit. Pokud však žalovaný nepopírá, že si žalobkyně termín k podání žádosti sjednala a z napadeného rozhodnutí není patrné, kdy a za jakých okolností si jej sjednala, pak nemůže obstát závěr, že si žalobkyně předem nesjednala termín k podání žádosti způsobem stanoveným zastupitelským úřadem. Podrobnější zdůvodnění platných pravidel a způsobu jejich porušení žalobkyní je zde nezbytný také proto, že se podmínky pro sjednávání termínů v důsledku propuknutí pandemie onemocnění COVID-19 často měnily, jak je patrné z žalovaným doložených informací uveřejněných na jeho webových stránkách.
21. Stejně tak obecné tvrzení žalovaného uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že žalobkyni předal „*písemnou anglickou verzi platného ochranného opatření [...], ze kterého jasně plyne důvod, ze kterého je žádost cizinky nepřijatelná*“, je zcela nedostačující s ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti a požadavky na odůvodnění takového rozhodnutí stanovené citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z takového tvrzení nevyplývá nic konkrétního k nesprávnosti postupu žalobkyně při sjednání termínu pro podání žádosti, resp. k tomu, v čem žalobkyně nedodržela předepsaný způsob pro sjednání termínu pro osobní podání žádosti.
22. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalovaného, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz na konkrétní body ochranného opatření. Žádný takový bod, ze kterého by blíže vyplýval důvod nepřijatelnosti žádosti žalobkyně, v napadeném rozhodnutí uveden není. Stejně tak z existence ochranného opatření sám o sobě neplyne důvod nepřijatelnosti žádosti žalobkyně. Ba co víc, ochranné opatření neobsahuje žádné ustanovení, které by explicitně hovořilo o nepřijatelnosti žádosti tak, aby snad bylo možné po žalobkyni požadovat dovození důvodu napadeného rozhodnutí z pouhého textu ochranného opatření. Pokud snad měl žalovaný za to, že některé ustanovení ochranného opatření, které ukládá jemu (tedy nikoliv cizincům) určitou povinnost, lze promítnout do aplikace § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, musel by takový závěr nejen konkrétně vyslovit (což neučinil), ale také náležitě odůvodnit, aby se proti němu mohla žalobkyně zákonem stanovenými prostředky bránit. Z napadeného rozhodnutí tak, jak bylo žalovaným formulováno, ve výsledku vůbec není zřejmé, že výrok souvisí s odůvodněním. Hovoří-li výrok o § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. o nesplnění povinnosti sjednat si termín k podání žádosti, a odůvodnění o nepřijatelnosti žádosti

z důvodu existence ochranného opatření bez dalšího, nelze na první pohled shledat mezi výrokem a odůvodněním žádnou souvislost.

23. S ohledem na nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí se soud nemohl zabývat otázkou, zda skutkový stav dané věci odpovídá zákonnému důvodu nepřijatelnosti žádosti uvedenému v § 169 h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

IV. Shrnutí a náklady řízení

24. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. listopadu 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu